

at Politidommeren og Politimesteren ikke er en og samme Person i Kjøbenhavn, saa at her bliver Sagen dobbelt vanskelig. I Kjøbenhavn maa Lyndet, istedetfor at der staar, at han skal henvende sig til Politimesteren, henvende sig til den offentlige Politiret, og da har Politidommeren i den offentlige Politiret at føre Sagen til Politiprotokollen. Blive Parterne saa ikke forligte, skal Lyndet tage en Udskrift af, hvad der er passeret der, og henvende sig til Politidirektøren, thi Politidirektøren er jo Politimester i Kjøbenhavn. Naar han saa er kommen til Politidirektøren, kan denne ikke uden Videre have Paategningen, men der skal først afholdes et foreløbigt Forhør. Politidirektøren maa altsaa sende Sagen tilbage til den offentlige Politiret og forlange et foreløbigt Forhør optaget. Naar saa dette foreløbige Forhør endelig er foretaget, maa Sagen tilligemed Udskrift deraf gaa tilbage til Politidirektøren, og saa kan han have Paategningen. Jeg tror, at man vanskelig skal finde nogen besværligere Fremgangsmaade. — Der er til dette Endringsforslag stillet et Underændringsforslag af et æret Medlem ligeoverfor (S. Andersen), hvilket gaar ud paa at lade det foreløbige Forhør falde bort, og jeg kan for saavidt bedre forsone mig med dette Forslag, fordi i Reglen vil dette foreløbige Forhør ikke have Stort at betyde. En anden Ting er det, om det gaar an at lade Forligsmægleren, som jo ikke er nogen offentlig Autoritet, ikke nogen Politiautoritet, kunne have Paategningen. Vi faae efter min Mening da akkurat den samme Historie med Misbrugene, nemlig at der vil blive en saadan Løshed med disse Attester, at Enhver kan vende af sin Tjeneste og gennem en saadan Attest faae en Legitimation. Jeg tør derfor ikke gaa ind derpaa. Udvalgets Forslag under Nr. 11 har i det Hele kun et Fortrin fremfor Regjeringens Forslag, og det er det, at der ialtsald efter Udvalgets Forslag altid havees Visshed for, at Paategningen er tilfede, hvormod dette, som jeg tillod mig at nævne før, ingenlunde er Tilfældet efter Regjeringens Forslag — efter dette kan man faae Paategninger, som slet ikke eksistere, hævde —, men paa den anden Side kan Udvalgsforslaget medføre saa mange Ulemper og Vanskeligheder, at jeg meget maa fraraade det; navnlig har det de samme Ulemper i enhver Henseende, som jeg før tillod mig at nævne med Hensyn til Regjeringens Forslag.

Mig forekommer det, at denne Sag kan behandles paa en langt simplere Maade ved at lade det Hele behandle under een Sag, og det er det, mit Endringsforslag sigter til. Der er kun kommet det Nye til, at, saafremt Husbonden uden nogenformhelt Grund har negtet at give Paategning, bør han give Lyndet Erstatning. Det er en Bestemmelse, som Udvalget forresten selv i sin Betænkning har slaet paa som det Rigtige, men ikke har udført videre, og det er en Bestemmelse,

som jeg mener er i sin Orden. Hvor Husbonden uden nogenformhelt Grund, hvor Parterne ere lovligt skilte fra hinanden, negter at give Paategning, bør han være en saadan Erstatning ifalden. Saaledes som mit Forslag foreligger, vil det jo gaa saaledes til, at naar et Lynde mener sig berettiget til at faae Paategningen i Studsmaalsbogen hævet, henvender han sig til Forligsmægleren, paa samme Maade som efter Udvalgets Forslag, og denne forsøger da at forlige Parterne. Lyndet kan ganske vist anlægge Sag alene derom, men det vil jo være naturligt, at dersom Lyndet mener tillige at have Forbring paa Husbonden efter Lyndeloven, det da tager dette op med det Samme, i Stedet for at gjøre det til en særskilt Sag. Altsaa Lyndet henvender sig til Forligsmægleren og forlanger Paategningen ophævet og Studsmaalsbogen udleveret, dersom han ikke har den i sit Væрге. Dersom Sagen saa ikke bliver forligt, gaar den som en anden Lyndesag til Politiretten, og der bliver Spørgsmaalet afgjort. Saa kommer naturligvis det Nye til, at det, som skulde ske under den offentlige Sag, nemlig Idømmelse af Mulkt for den af Parterne, som enten uden Grund har forladt Tjenesten eller uden Grund har vrist Lyndet af sin Tjeneste, finder Sted med det Samme under den private Sag. Jeg tror, at det var det ærede Medlem her ligeoverfor (S. Andersen), der sagde, at det ikke var ham klart, om det vilde være heldigt at lade den offentlige Sag falde bort og henvise Alt til en privat Sag. Jeg skal dertil føie den Oplysning, at Ordene „offentlig“ og „privat“ i dette Tilfælde egentlig mere ere en Betegnelsesforskjel, end have nogen reel Betydning. Sagen er jo den, og enkelte af d'rr. kjende vel nok en Lyndesag, at Dommere skal søge for dens Oplysning aldeles paa samme Maade som under en offentlig Sag, og at den ikke er forbunden med Bekostninger, det er: en Lyndesag, om den ogsaa er nok saa vidtløftig, og der er nok saa mange Vidner osv., koster Intet, undtagen at der ved Sagens Begyndelse erlægges 2 Mk. 4 ø. Jeg vil nu for Resten, da det her falder mig ind, gjøre den Henstilling til det ærede Udvalg, at de 2 Mk. 4 ø for Fremtiden maa falde bort. De høre til de ubehagelige smaa Gebyrer, som Intet have at betyde, men som dog bevirke, at Folk sige, at det koster Noget, og i Virkeligheden er det Intet. Men det, jeg kom fra, er, at der ikke er nogen Forskjel paa den offentlige og den private Sag i dette Tilfælde. Enten et Lynde henvender sig til Dommere med en Klage og siger: Jeg forlanger en offentlig Sag anlagt, her er Attest fra Forligsmægleren om, at min Husbond har negtet at annullere Paategningen, eller Lyndet kommer og siger: Jeg forlanger en privat Sag anlagt, saa ere Forholdene med Indtællingen og Sagens Behandling osv. omtrent de samme. Jeg kan gjerne